

*Stalin'den öğrenmek
yenmeyi öğrenmektir!*

aylık gençlik dergisi
yıl:1 sayı:6 ağustos 2008

Yeni Dünya
gençliği
SAYI
06

“Nelson MANDELA”

Güney Afrikanın Özgürlük Türküsü

03

Türkiye Devrimci Gençlik
Hareketinin sorunları
üzerine

06

Ah Şu Halkımız!

09

Adana'da YDG Pikniği

12

Bekar evleri

14

Tekstil İşçileriyle Söyleşi

16

Baykaldan Boş Gevezelikler

18

Güney Afrika'nın
Özgürlük Türküsü

22

Proletarya

Çıkarken

Merhaba değerli okuyucu;

Hava sıcaklıklarının normalin üzerinde seyrettiği bu günlerde egemenlerin kendi aralarındaki dalaş da tüm kızgınlığıyla biz işçi ve emekçilere yansıyor. Ergenekon soruşturmasındaki gelişmeler, AKP'nin kapatılma davası, sınır ötesi operasyonlar ve Güngören'deki patlama... İşte bu olayların ülkenin gündemine oturduğu günlerde hazırladık 6. sayımızı.

Laiklik karşıtı görüşlerin odağı haline geldiği ileri sürülerek AKP'ye açılan kapatma davasında son aşamaya gelindi. Anayasa mahkemesinden, nitelikli çoğunluk sağlanamaması nedeniyle AKP'nin kapatılmamasına yönelik bir karar çıktı. Bu aşamaya gelene dek yürütülen tartışmalarda AKP'nin kapatılmaması konusunda görüş beyan edip demokrasi havarisi kesilen kesimlerin DTP'nin kapatılması tartışmalarında üç maymunu oynamaları kafatasçı zihniyete sahip egemenlerin ikiyüzlülüğünü en açık biçimiyle ortaya koydu.

27 Temmuz akşamı Güngören'de iki ayrı bombalama eylemi gerçekleşti. Kimi kesimler bunun PKK'nın işi olduğunu, başını DTP'nin çektiği kesim ise bunun Ergenekon çetesi ile ilgili bir saldırı olduğunu savunuyor. Bu tartışmaların kısırlığından sıyrılıp bu saldırının kimin tarafından yapıldığı değil de kimin işine yaradığı, hangi kesimlerin bu olaydan çıkar sağladığı ile değerlendirilmeli.

Bütün bu tartışmalar çerçevesinde egemenler, işçi ve emekçileri, özelde de biz genç işçi ve emekçileri kendi kuyruklarına takmaya çalışıyorlar. Ve her gün bir diğerini izleyen zamlar, her gün biraz daha zorlaşan yaşam koşulları yukarıda saydığımız gündemlerin oluşturduğu perde arkasına gizleniyor. Kendi aralarında tepişen egemenler, en küçük bir muhalif sese karşı tek vücutmuş gibi hareket edip bu sesin bastırılması için birlikte hareket ediyorlar. Biz genç işçi ve emekçiler egemenlerin bu ve benzer tuzaklarına karşı tek ses, tek yumruk olup mücadele etmeliyiz.

Yeni sayımızla yeniden görüşmek umuduyla... Dostça selamlar

06.08.2008

yeni dünya
gençliği

Oku, Okut, Dağıtımını yap

ydg.ydicagri.org

mail: ydg@ydicagri.org

ÇAĞRI Basım Yayın Ltd. Şti. Adına Sahibi: Aziz Özer
Sorumlu Yazışleri Müdürü: İlyas Emir
Yönetim Yeri ve Adresi:
Hüseyinağa Mah. Balo Sok. No: 29/5 Beyoğlu İST.
Tel./Faks: 0212 620 67 57
Özel Sayı 174; Temmuz 2008
Fiyatı 0,10 Ytl (KDV Dahil)
Baskı Uğur Matbaacılık (0212-501 81 09)
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
6. Kat A Blok 4NA 8-10-11-23 Topkapı/İST.

Türkiye Devrimci Gençlik Hareketinin Sorunları Üzerine...

Tarihsel koşullar içinde ele alıp değerlendirildiğimiz Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi ve bu hareketin karşılaştığı zorluklar, sancılı dönemler, mevcut sistemin yarattığı her türlü baskı ve yıldırma çabaları görüldüğü gibi her zaman genç yığınlar üzerinde etkisini daha ağır hissettirmiş ve kaçınılmaz olarak gençlik isyan ve devrimci mücadeleye atılmayı gerekli görmüştür. Her dönem de varlığını hissettiren ve Türkiye'de olduğu gibi dünyanın hemen her yerinde düzene baş kaldırmış bu genç kuşakların bütün bu ilerleyişine rağmen birçok sorunu da içinde barındırdığı kabullenilmesi gereken bir gerçektir. Günümüzde de giderek sönükleşen ve iyileşmeyi bekleyen bu hasta vücut ancak ve ancak doğru bir eleştiriden geçerek, hata ve eksikleri yeni baştan görerek ve bu sorunların aşılması için doğru, Marksist bir zeminde değerlendirilerek iyileşeceği açıktır. Gençlik hareketinin ilerlemesi ve doğru bir perspektife oturtulması dün olduğu gibi bugün de önümüzde bir görev olarak durmaktadır. Ve evet bilinmelidir ki onun ilerici karakterinde yatan bu hızlı değişim ve azim devrimci gençlik hareketini hak ettiği yere getirecektir de kuşkusuz, ve evet bilinmelidir ki bu değişimi gerçekleştirecek

olan yalnızca devrimci gençliğin kendisi olacaktır.

Günümüz devrimci gençlik hareketinin bugün içine düştüğü durum daha önceki yaşanmış sorunlarla kıyaslanmayacak ölçüde büyük ve aşılması zor bir hal almıştır. Fakat bu zorluklar tarihin hemen her evresinde görülebilir ve görülmüştür de. Karl Marks'inde söylediği gibi "zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir." ve mücadelede kaçınılmaz olarak yüzleşeceğimiz bir olgudur. Burada önemli olan bu zorluklar karşısında çıkarılacak dersler ve yeni alternatif mücadele yollarının yaratılmasıdır.

Düzen içine tamamıyla saplanıp kalan ve gençlik hareketinin iyileşmesi yönünde henüz hiçbir doğru adımın atılmadığı günümüz gençlik hareketleri cılız bir mum alevi gibi yalnızca kendini aydınlatmaktan öteye gidemez olmuştur. Bunun nedenleri kuşkusuz faşist sistemin işçi ve emekçilere yönelen saldırılarında ve yeni genç kuşakları umutsuzluğa itmesinde yatmaktadır. Dünyanın hemen her yerinde de görüldüğü gibi devrimci hareketler içinde aşılmayı bekleyen oportünist düşüncelerin gençliğin karakteriyle bütünleşmesi ve salt düzen içi taleplerle sınırlı sorunların mücadelede tek amaç

olarak görülmesi kuşkusuz gençlik hareketinin Leninist çizgiden uzaklaştığının göstergesidir.

Bugün gençlik sorunu denildiğinde yalnızca öğrenci sorunlarının akla getirilip ve var olan öğrenci sorunlarının da artık akademik sorunlar şeklinde kendini göstermesi (öğrenci hareketinin sorunlarına ilişkin daha sonra ki yapacağımız değerlendirmelerimiz de yer verilecektir) gençlik hareketinin kendini sistem içi mücadeleyle yeterli görmesiyle açıklanabilir. Eğitim sorununun politik bir çerçeveden çıkartılıp akademik sorunlara indirgenmesi de eklendiğinde, gençlik sorununu tam da burjuva ideologlarının gösterdiği gibi eğitim sorunu şeklinde tanıtan kimi sosyolog ve aydınlar da türemeye başlamıştır. Ve bu sözde sosyologların ve aydınların gençlik sorunlarını bu şekliyle topluma sunması gençlik sorununu bu düzenin içine hapseden de yolunu açmıştır. Gençlik sorunu “öğrenci gençliğin akademik talepleri iyileştirilirse bir çözüme ulaşır” yönün de tek başına ve diğer sorunlardan bağımsız getirilen çözüm önerileriyle yürütülen mücadelelerde kısır ve gerçeği ters yüz eden bir hareket bırakmıştır önümüzde. Bugün gelinen yerde bu anlayışın kuyruğuna takılan ve bundan ayrılmaksızın mücadele yürüten gençlik örgütlerinin kendini pasifist eylemlerle sınırlandırmadaki gerçek de burada yatmaktadır. Sorunun asıl ve en önemli meselesini, genç işçilerin yoksullaştırılması ve burjuva militarizmine karşı işçi

gençliğin mücadeledeki önder rolünün küçümsenmesi, görülmemesi ve bugüne kadarki yürütülen mücadele tarihine bunu işlememesinden görülebilir.

12 Temmuz 1921'deki III. Dünya Kongresi'nin “Komünist Enternasyonal ve Komünist Gençlik Hareketi Üzerine Karar” açıklamasında da belirtildiği gibi;

“Sosyalist gençlik hareketi, işçi gençliğin kapitalist sömürü ve burjuva militarizminin kendisinden yararlanmasının oluşturduğu baskı altında; işçi gençliği, (burjuva) sivil-milliyetçi ideoloji ile zehirleme çabalarına ve işçi gençliğin ekonomik, politik ve kültürel istemlerinin birçok ülkenin sosyal demokrat parti ve sendikaları tarafından göz ardı edilmesine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır.” (Komsomol ve Parti/Lenin ve Stalin-Tarihsel yayıncılık Syf:84)

Geçmişten bugüne ele alarak değerlendirdiğimiz gençlik hareketleri bir önemli eksikliği daha gösterdi ki, sorunun tamda işçi gençliğin özel örgütlenmesinin öneminin doğru kavranılmadığı ve tamda sorunun bu aşamada düğümlendiği olgusudur. İşçi gençliğin örgütlenmesinde devrimci, demokratik, sosyalist gençlik örgütlerinin yarattığı eylemlerinde, programların da ve bu örgütlerin tabi olduğu siyasetlerin mücadele deneyimlerinden çıkan sonuçlarda; devrimci, sosyalist gençlik örgütlerinin örgütlenmesinde kimi önemli zaafın ortaya çıkmasıdır. Kendini yalnızca öğrenci gençliğin hareketiyle sınırlayan ve bundan öteye

hiçbir adım atamayanların en büyük zaafı genç işçilere ulaşmamaları ve örgütlenmede öncelikli güç olarak görmemeleridir, yada bu sorunu en basit biçimde genel işçi hareketine, işçi örgütlenmesine havale etmeleridir-ki bu içine düştükleri en önemli hataların başında gelmektedir. Kuşkusuz sorun sadece bununla sınırlı değildir. Fakat hareketin içine düştüğü sorunun tek belirleyici sebebi burada yatmaktadır.

Bu doğru tespit ve genç işçilerin örgütlenme zorunluluğu tarihin bütün kırılma noktalarında kendini defalarca kanıtlamıştır. Paris Komünü'nden bu güne kadar gerçekleştirilen her devrimci atılımda, devrimci gençliğin ilerlemesinde ve sorunlar karşısında yılmadan, geri adım atmadan yürüyen ve devrimlerini zafere ulaştıranlar genç işçi birlikleri, işçi gençlik örgütleri olarak şekillenmiş ve kaybedecek zincirleri dahi olmayan gençliğin bu kesimini öncelikli olarak harekete geçirmiştir. Dünyada ki birçok ülkede bu örgütlü güç yaratılırken, Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi bu büyük deneyimden yoksun kalmıştır. Acil olarak kendisini dayatan bu sorun karşısında değişime giden her adım büyük önem taşımaktadır da.

Değişim nasıl ve hangi yollarla gerçekleşecektir? Bugün içine saplanıp kaldığı bu bataktan nasıl kurtulacaktır? Zayıflayarak kısırlaşan bu hareket nasıl olacakta görkemli günlerine geri dönecektir?

Kuşkusuz bu soruların cevabı yarat-

tığı o muazzam tarihte yatmaktadır.

Geçmişte de görüldüğü gibi reformist ve pasifist düşünceler her zaman gençlik eylemlerinde kendini göstermiş ve genç nesiller bu ideolojinin sürdürülmesinde taşıyıcı birer bellek olmuştur. Burada bilinmelidir ki gençlik içerisinde her oportünist ve reformist düşüncelerden ilkesel olarak ayrılmak doğru bir temelde mücadele etmenin yolunu açacaktır.

Gençlik sorunlarının çözülmesinde önerilebilecek tek kurtuluş yolu genç işçilerin devrimci gençlik örgütleri içerisinde örgütlenip devrimci ve demokratik taleplerine sarılmasıyla ve devrimci gençlik örgütlerinin işçi sınıfının bu en genç ve dinamik kesiminin sınıf mücadelesine kazanılmasıyla mümkün olacaktır. Örgütlenmede öncelikli değer işçi gençliğin kendisine verilmesi ve öğrenci gençliğin demokratik taleplerinin genişletilerek politik bir eyleme dönüştürülmesiyle, gençlik hareketlerini bütün kitleleri kapsayacak eylemlerle şekillendirerek ve işçi gençliğin devrimci taleplerini sahiplenerek doğru bir mücadele zemini yaratılabilir.

Yaptığımız kısa tarih değerlendirmesinde yer yer yaşanan sorunlara değinmiş olsak da bu bugünde var olan sorunların aşılması için yeterli değildir. Bunun içindir ki yapılacak her tespit tarihi koşulları içinde ele alınıp içine düştüğü hataları aşması yönünde eleştiri yapılarak ve kesin kez, en önemlisi çizeceği bu doğru perspektif yönünde atacağı adımlarla mümkün olacaktır...

Ah Şu Halkımız!

Türkiye’de sistemin üzerimizde oynadığı o kadar çok oyunu var ki, bu oyunlar insanı köleleştirmeye, tüm sorunlarından uzaklaştırmaya sebep olmaktadır. Nedir peki bu oyunlar? Aslında hepimiz bu oyunlarla sürekli karşı karşıyayız. Televizyonu açmamız yeterli (görmek isteyene) görmek için. Her gün bir başka dizi, her gün bir başka spor karşılaşması (siz onu para düelloları olarak okuyun), her gün bir başka magazin turu vb. vb. Millet olarak bunlardan hiç sıkılmıyoruz. Biz sıkılmıyoruz çünkü onlar bunu yaparak bizim üzerimizden para kazanıyorlar. Biz izliyoruz ki onlar da sürekli aynı şeyleri ısıtıp ısıtıp önümüze koyuyorlar. Sadece bunlar mıdır acaba bizi bu kirli oyunlarının arasında

oyuncak eden şeyler? Hayır değil!

Okumayı o kadar çok seven bir milletiz ki her gün gazete alırız. Aldığımız gazeteler de öyle tirajı düşük gazeteler falan değil. Posta (tamamına yakını resim olan gazete), Vatan, Hürriyet (Türkiye Türklerindir ibaresini kullanarak baştan milliyetçilik yapan gazete), Sözcü (bir zamanlar gözcüydü ve bugün sözcüyken de içi “boş” olan gazete), Fotomaç, Fanatik (milletçe zaten fanatik olduğumuzu söylemek gerekir) vb. vb. Şimdi bir de bunlar yetmiyormuş gibi “20 dk.,” “Gaste” isimleriyle ücretsiz olarak dağıtılan, bol bol reklam ve birkaç haberin de içinde olduğu gazeteler çıkmaya başladı. Okumayı çok seven halkımıza istemeseler bile duraklarda, otobüslerde bir tarafına

sıkıştırılarak veriliyor. Dağıtım yerlerinde çok iyi belirlemiş olacaklar ki, işçilerin yoğun olarak buldukları duraklarda ve bölgelerde dağıtım yapılmakta. Sabahın erken saatlerinde kalkıp işe giden ve gün boyu sömürüye maruz kalan işçiler bir de bu denli yalan dolan haberlerle sömürülmekte ve sömürücülerin oyunlarına alet olmaktadır.

Ben her sabah yarısı haber, yarısı magazin olan “haber” programlarını izler öyle işe giderim. Televizyonu açmaya giderken “ne olmuş acaba bizim memlekette” derim. Bakar bakar hem gülerim hem de öfkelenirim. Bütün sorunlarımız bitmiş gibi bir kediyi kurtarmaya çalışan onca insan ve itfaiye görevlilerini izlerim önce

ve sonra ardından gülerim. Ah şu halkımız derim. Ah şu halkımız! Daha yeni 500 YTL olan asgari ücrete hiç karşı çıkmaz, yanı başında her gün yüzlerce ölen Irak’lı çocuklara aldırış etmez ve yine Afrika’da her gün açlıktan ölen insanlardan bi haber halkımız. Sonra ikinci haber geliyor ardından ve çok “kültürlü” halkımıza soruveriyorlar soruyu: “Yıllardır keneden dolayı ölmezken insanlarımız şimdi neden ölüyorlar ve sebebi nedir?” diye. Zaten milletimiz inanılmaz kompo teorileri üretmekle meşhurdur. Veriyorlar yanıtını hem de hepsi bir ağızdan sanki anlaşmışlarcasına. Biri “Ya kardeşim bu Amerika’nın işi”, öteki “Bu bize İsrail’in bir tuzağı”, diğeri ise daha ilginç ve komik bir cevap veriyor “havadan alikopterle (yani sanırım helikopter demek istiyor) bırakılıyor”. Ah şu halkımız! diyorum tekrardan ve ne kadar paranoya* hastası olduğumuzu da belgeliyoruz bu haberle. Sonra “laş, laş, laş” haberlerle devam ediyoruz. Yeni haberimiz “Ergenekon”! Yeni gözaltılar ve emekli paşaların darbe günlükle ri açıklanıyor bir bir. Sonra tutuklamalar ve mahkemelerden bahsediliyor. Bu sefer halkımız nerde taraf olacağını pek iyi bilmemektedir. Çünkü bir taraftan yıllardır hiç güvenini kaybetmediği ordu dururken, diğer taraftan “yolsuzluk” ve “suçluların” üzerine giden ve uzun dönemdir tek başına iktidar olma “başarı”sını gösteren AK Parti durmaktadır. Halkımızın bir bölümü ordu içinde çıkan bu durumu aslında çok ta iyi karşılamazken, diğer taraftan AKP’yi sanki demokrasiden ve özgürlüklerden yana bir partiymiş gibi, yapmış olduğu bu “temiz eller” operasyonunu desteklemektedir. Eee tabi “cumhuriyetçiler

bebeğin 5 bin 15 YTL borçla doğduğunu, bu rakamın 8 bin 39 YTL'ye yükseldiğini söylemiş. Bayraktar, Kasım 2002'de 349 milyar YTL olan iç ve dış toplam borç stokunun, 6 yıla yakın süre içerisinde yüzde 60 oranında artarak 567,5 milyar YTL'ye ulaştığını, ekonominin iyiye gittiğini söylemenin doğru olmadığını belirterek, yapılan hesaplama sonucu, AKP hükümetinin kurulduğu 18 Kasım 2002'den bu yana geçen sürede, 144,2 milyar YTL olan iç borç stoku yüzde 68,7 oranında artarak 246,8 milyar YTL'ye, 204,8 milyar YTL olan dış borç stoku da yüzde 54,4 oranında artarak 320,7 milyar YTL'ye yükseldiğini belirtmiş. Görülüyor ki memlekette durum aslında bize yansıttıkları gibi değilmiş. Borç batağına gömülmüşüz de farkında değiliz. Ama farkında olduğumuz başka şeyler var. Mesela, hangi futbolcu nereye transfer olmuş, bilmem ne "...spor" un şu maçta aldığı para, hangi ünlü bu hafta kimle beraber olmuş vb. vb. Saymakla bitmez bunlar.

Saymakla bitmez aslında dertlerimiz. Ama unutuyoruz dertlerimizi veya unutturuyorlar dertlerimizi. Kaderimiz deyip geçiyoruz çoğu kez. Bu kaderimiz değil. Kader diye yutturdukları afyonu atmalyız üzerimizden. Uyanmalıyız bu yüzyıllarca süren uykumuzdan. Hesap sormalıyız bu sömürücülerden, kan emicilerden, ahlak-sızlardan ve zorbalardan...

* *Paranoya: Aşırı şüphe, dış dünyaya güvenmeme, hayal gücünün yüksek oluşu (bazen dedektif kafasına sahip olma ve keskin zeka da olabilir) gibi sebeplerle olmadık şeylerin var olduğuna, gerçekleştiğine dair izlenimlere sahip olma durumu.*

ve laikçiler" de bu arada boş durmamakta ve diğer bir haberde de Atatürkçü Düşünce Derneğinin yapmış olduğu "Atatürk ve Demokrasi" mitinginin haberi veriliyor. İktidar dalaşı bir taraftan giderek sertleşiyor sertleşmesine de, fakat bu kez halkımız nerden taraf olacağını pek bilmemektedir. Evet, halkımıza haber diye yutturulanlar ve gerçek gündemlerinden uzaklaşmasını sağlayan programlar sayesinde halkımız, burjuvazinin ekmeğine bir güzel yağ sürmekte ve iktidarlarını sürdürmelerinde yardımcı olmaktadır. Bu da burjuvazinin oyunlarının ne derecede etkili olduğunun bir sonucudur.

Bağımsız Sağlık-Sen Genel Başkanı Mehmet Bayraktar, 2002 yılı sonunda her

20 Temmuz Pazar günü Adana'da Yeni Dünya Gençliği okurları olarak, gençlik pikniği tarzında ilk etkinliğimizi düzenledik. Kozan ilçesinin Dağılcak yaylasında düzenlediğimiz pikniğe yaklaşık 50 kişi katıldı. Pikniğe katılımın çoğunluğunu işçi gençler oluşturuyordu.

Piknikte Yeni Dünya Gençliği'ni tanıtmak ve gençliğin, özel anlamda da işçi gençliğin sorunlarını konuşmak, tartışmak için bir sunum yapıldı. Sunumda kapitalizmin gelişme süreci ve bu süreçte emeğin ve özellikle genç emeğin rolü anlatıldı. Tartışma bölümünde söz almak isteyen gençlere tek tek söz verildi. Bu bölümde meslek liselerinde okuyan öğrencilerin sorunlarına vurgu yapıldı. Ayrıca özel olarak genç kadın işçilerin sorunlarından

bahsedildi. Ayrıca İstanbul'dan pikniğimize katılan bir arkadaşımız söz alıp kısaca Yeni Dünya Gençliğinin kurulma sürecinden ve İstanbul'daki çalışmalarından bahsetti. Bu bölümün ardından ortaklaşa kurduğumuz sofralarda topluca öğle yemeğini yedik.

Piknik öncesinde toplu olarak eğlenebilmek için neler yapılabileceği üzerine konuşmuştuk. Bunun üzerine kimi oyunlar düzenlenebileceği fikri oluştu. Piknik öncesinde halat çekme, çuval yarışması gibi oyunlar hazırladık. Ve yarışmaların birincilerine ödül olarak dergi ve kitap verileceğini duyurduk. Bunların yanı sıra piknik sırasında yakartop, sessiz sinema gibi oyunlar da oynandı. Bu oyunlar yalnızca pikniğimize katılan gençlerin değil aynı

zamanda alanda bulunan pikniğe gelen diğer insanların da ilgisini çekti ve buna bağlı olarak katılım da yoğun oldu. Bu tip oyunlar birlikte çalışmayı gerektirdiği için birbirlerini tanımayan gençlerin tanışmalarına ve çabucak kaynaşmalarına neden oldu. Bu açıdan oldukça olumluydu. Bunların dışında bir skeç ve bir de şiir sunuldu. Ayrıca müzik dinletisi oldu ve gruplar halinde çevre yürüyüşleri yapıldı.

Böyle dolu dolu geçen bir günün ardından dönüş yolunda otobüste, elimizdeki Yeni Dünya Gençliği broşürlerini katılımcılara dağıttık ve 5. sayı bültenin satışını yaptık.

Piknik sonrası değerlendirme toplantısında, sunumun uzun tutulmasından ötürü katılımcıların sıkıldığı ve piknik öncesinde iyi organize olunamadığı bu nedenle de piknik sırasında bir organize boşluğunun yaşandığı tespiti yapıldı. Buna karşın bu olumsuzlukların pikniğin genel gidişatını olumsuz yönde etkilemediği ve sonraki çalışmalarımız için deneyim oluşturmada anlamında olumlu olduğu tespiti yapıldı.

Yeni Dünya Gençliği G.K.M 6.Yaz Pikniğinde Güney dostlarıyla buluştu.

“Devrim yolunu seçenler (...) zor, fakat şerefli yolu seçenlerdir. Devrim yolunu seçenler, hayatın her alanında ve yaşamın her anında devrim düşmanı olan sınıf güçlerine ve onların ideolojik, kültürel, siyasal ve toplumsal etkilerine, alışkanlıklarına karşı, günün koşullarınca belirlenecek olan mücadele araçlarını kullanarak savaşmak zorundadırlar.”

Yılmaz GÜNEY

Güney Kültür Merkezi 6. Yıl Yaz Pikniğinde buluşan Güney dostları, Yılmaz Güney’in söylemlerinden yola çıkarak örmeye çalıştığı devrimci kültürü katılımcıların desteğiyle yaşatmaya devam ediyor.

Yaklaşık 200 kadar kişinin katıldığı piknikte çeşitli müzisyenler ve tiyatro grupları sahne aldı.

Grup Nareke, Fuat Bahçeci, Hakan Kılıç, Murat Özdemir, Tuğba Ergüzel, Tiyatro Veto, Tiyatro Güney’ in gösterileriyle coşkulu anlar yaşandı. Pikniğin sürprizleri arasında yer alan Yılmaz Güney’in kardeşi Yaşar Pütün ve müzisyen Kıvırcık Ali de piknik programında yer alan kişilerdi.

Yapılan konuşmalarda işçi sınıfının kültür ve sanat anlayışına vurgular yapılarak, işçilerin yaşamlarında karşılaş-

tıkları sorunlara karşı birlikte mücadele yürütülmesi gerektiği ve tek alternatifin sosyalist toplumla oluşturulabileceği söylendi.

Yaşar Pütün, abisi Yılmaz Güney’in bir komünist olduğunu, çağının birçok aydın ve siyasetçisinden çok daha öne çıktığını ve bunu da mücadeleye olan inancı sayesinde başardığını belirterek Güney dostlarına abisi Yılmaz Güney’i doğru bir temelde sahiplendikleri için teşekkür etti.

Yeni Dünya Gençliği olarak da katıldığımız piknikte, “Her şeye rağmen gelecek bizimdir!” pankartıyla ve çıkarmış olduğumuz broşür ve yayınlarımızın ilk

beş sayısı ile yer aldık. Broşür ve yayınlarımızın tanıtımını yapmak için misafir olduğumuz masalarda Yeni Dünya Gençliği’nin amacı ve görevleri üzerine katılımcılarla sohbet ettik. Gittiğimiz hemen her masada yeni çıkardığımız gençlik dergimizin 5. sayısı ve broşürlerimizden de satarak bize ulaşmalarını ve aktivitelere katılmalarını önerdik.

Yaklaşık 12 saat süren piknik sonunda yapılan değerlendirmelerde pikniğin olumlu olduğu ve katılanların piknikten çok etkilendiği öne çıktı. Katılımın düşük olmasının nedenleri üzerine de durularak sonraki aktivitelerde daha çok çalışılması gerektiği söylendi.

Bekâr evleri...

İşsizlik gençlerin hala en büyük sorunu. Ancak iş bulunduğu da sorunlar bitmek bir yana artıyor. Bekâr evleri bu sorunların en önemlilerinden. Yaşadıkları yerlerde iş bulamayan, zorla göç ettirilen, ekonomik koşullarından dolayı şehir değiştirmek zorunda kalan genç işçilerin çoğunlukla barındıkları yerler: Bekâr evleri.

Dükkândan, yıkık dökük harabelerden veya Tuzla'da olduğu gibi ahırlardan bozma yerlerde yaşamak zorunda kalan işçiler bir odada 5-6 kişi, bazen onlarca kişi ile birlikte kalıyor. Çoğunlukla mutfak, banyonun, tuvaletin olmadığı bu evlerde yaşamak işkenceden farksız. En basit insani ihtiyaçlarını bile karşılayamayan bu evlerin sakinleri için banyo yapmak, üç öğün yemek yemek bir lüks.

Bütün bu sorunların yanında böyle bir barınak bulmaları veya istenen yüksek kiralari ödeyebilmeleri de son derece güç. Ayrıca mahalle sakinleri bekâr evlerine hiçte sıcak bakmıyor. Bu nedenle mahalle sakinleri tarafından tecrit ediliyorlar, istenmiyorlar.

Son dönemde iş cinayetleri ile gündeme gelen Tuzla tersaneler bölgesinde bekâr evleri sorunu da iyice ortaya çıktı. İş Cinayetlerinin artması nedeniyle kurulan Meclis Araştırma Komisyonu'na çağrılan Tuzla Kaymakamı Fahri Keser Komisyonuna şunları anlattı: "İşçi barınma yerlerinde 40 metrekarelik alanda 20 kişi yatıyor. Mekân eski bir depo veya affedersiniz ahır. Tuzla'nın köy olduğu dönemlerde ahır olarak kullanılmış yerler, şimdi bu

kişilere mekân olarak veriliyor. Tuvalet yok, lavabo yok, sıcak suyu düşünmek bile abes. Eski ranzalar ve vıcık vıcık yataklar. Bunlara bekâr evi mi bekâr hangarı mı demek lazım? Ona da karar verebilmiş değilim. Bunların derhal kapatılması gerektiğini düşündük ama kapattığımız zaman bir sorun olacak. Kaldıkları yerler insan yaşamına uygun değil. Buralarda işçilerden alınan kiralalar da çok yüksek. Hangar olarak nitelendirilen bu yerlerin sahipleri 20 kişiden aylık 1400 YTL kira alıyorlar. Kişi başına ortalama 70 YTL."

Fahri Keser Komisyon'a TOKİ'nin işçiler için barınma yerleri yapmasını da önerdi. Ancak bu konuda komisyonun tek yaptığı şey Tuzla Belediye Başkanı Mehmet Demirci'ye "Bunların %10'unu siz yapacaksınız. Burada komisyona söz verip gideceksiniz." demek oldu. Demirci ise sadece arsa konusunda yardımcı olabileceğini söyledi. (Basından, 04.07.2008)

Sorun o kadar büyük ki İstanbul'un Eminönü ve Süleymaniye semtleri bekâr evleri ile anılıyor. Eminönü'ne bağlı Yavuz Sinan Mahallesi'nin hemen hemen tamamı bekâr evlerinden, hanlardan ve otellerden oluşuyor. Hiç kadına rastlanmayan mahallede en az 5 bin kişinin yaşadığı sanılıyor. Bunların büyük bir çoğunluğunu da Kürt emekçiler oluşturuyor. Diyarbakır ve Mardin'den göç edenlerin çoğunlukta olduğu mahallede terziler, çamaşırhaneler, ucuz lokantalar, içinde bira içilebilen bakkal ve tekeli bayiler dışında pek esnaf yok.

Yetkililerin çözüm için ilk önerileri ise bölgedeki bekâr evlerini, hanları yıkmak. Burada yaşayan insanlara düzenli bir iş

sağlamayı düşünen pek yok. Sorun daha çok güvenlik açısından algılanıyor.

Genelde büyük şehirlerdeki atölyelerin ve küçük işyerlerinin bulunduğu bölgelerde yoğunlaşan bekâr evlerinin çözümü bu bekâr evlerinde yaşayan genç işçilerin, emekçilerin mücadelesi ile çözülebilir. İşçiler bu koşullara karşı mücadele etmek için örgütlenmelidir.

Sanayi merkezlerine, atölyelerin yakınlıklarına altyapısı, elektriği, suyu olan konutlar yapılmalıdır. Bu konutların yapım giderleri patronlar ve onların devleti tarafından karşılanmalıdır. İşçilerin kira, elektrik, su giderleri patronlardan tahsil edilmelidir. İşçilerin sigortalı, iş güvenceli olarak çalışmaları ve bu konutlarda yaşamaları garanti altına alınmalıdır. Şüphesiz bu talepleri patronlardan ve devletten beklemek açıkça imkânsız istemektir. Bu talepler ancak işçilerin, özellikle genç işçilerin mücadelesi ile hayat bulabilir, işte o zaman imkânsız görünen gerçekleşebilir.

Ancak bu mücadele, gerçek kurtuluşun ve insanca çalışma koşullarının devrimle sosyalizmde kazanılacağı bilinci ile yürütülmelidir. Çünkü daha fazla kâr dürtüsü ile hareket eden sermaye her fırsatta işçi sınıfına ve en başta onların genç kesimlerine saldırmayı sürdürecektir. Kapitalizm koşullarında mücadelemiz ile bazı kısmi haklar, iyileştirmeler elde edebiliriz, bunlar için mücadele etmeliyiz de, ama devrim ve iktidar hedefini önüne koymayan bir mücadele biçimi işçi sınıfı için asla kurtuluş getirmeyecektir.

Haydi genç işçiler örgütlenmeye, taleplerimiz için mücadeleye!

“Köyde çobandım şehre geldim koyun oldum. Sabah fabrikaya girip gece geç saatlerde eve dönüyorum. Ustalar sürekli ne yapıp ne yapmayacağımı belirlemeye çalışıyorlar ve ben size soruyorum, “koyundan ne farkımız var!”

Tekstil İşçileriyle Söyleşi!

Kendinizi tanıtır mısınız?

-Adım Esmâ. 23 yaşındayım evliyim.

Kaş kişilik bir işyerinde çalışıyorsunuz? Kadın ve Erkek çalışanların ortalamaları nedir?

-150 ila 200 kişi arasında işçi çalışıyor, çalışanların hemen hemen yarısı kadın sayılır.

Kadın işçilere birçok çalışma alanında ayrımcı yaklaşıyor sizde böyle bir şey yaşıyor musunuz? Kadın olarak çalışmak belirli zorluklar yaratıyor mu?

-Hayır, ben bundan dolayı zorluk yaşamadım ama maaş konusunda erkeklerle kadınlar aynı ücreti almıyor.

Özellikle tekstil sektöründe çalışanların büyük bir bölümünü gençler ve çocuk işiler oluşturuyor. Sizin çalıştığınız yerde de çocuk işçi çalıştırılıyor mu? Çocuk işçilerde sizinle aynı saatlerde mi paydos ediyorlar?

-Evet yaşları küçük çalışanlar var. Onlarda bizimle aynı saatlerde çalışıyor.

Sigortasız çalışan var mı? Örneğin bu çocukları kaçak mı çalıştırıyorlar?

-Zaten çalışanların yarıya yakını sigortası olmadan çalışıyor. Yaşları küçük olanlarda sigortasızdır herhalde.

Kaç yıldır tekstilde çalışıyorsunuz? Sizce bu alanda çalışmanın en büyük zorluğu nedir?

-5 yıldır tekstilde çalışıyorum. Tekstilde çalışmanın en büyük zorluğu çok uzun saatler çalışmak. Normal çalışma süresi zaten 10 saat. Çoğu zaman akşam saat 10-11'e kadar fazla mesai yapıyoruz ve hatta sabahlamaya kaldığımız da oluyor. Cumartesi günleri de çalışıyoruz. Bazen Pazar günleri de zorunlu mesai oluyor, buda bizi çok yoruyor kendimize hiç vakit ayıramıyoruz.

Fazla mesai ye kalmak istemediğinizde ya da izin almak istediğinizde alabiliyor musunuz?

-Hayır alamıyoruz. Zaten toplantı yaptıklarında iş yerini bizim ekme parası kazanmamız için açık tuttıklarını, aslında kendilerinin para kazanmadığını, onların bu fedakârlığı karşısında sorun çıkaranlara kapıyı göstereceklerini söylüyorlar.

Asgari ücret mi alıyorsunuz? Bu kadar fazla mesai karşılığında ne kadar ücret alıyorsunuz?

-Biz kadınlar 500 YTL, erkeklerde 550 YTL alıyorlar. Fazla mesai parası aylık 100 YTL'yi geçmiyor.

Yapmış olduğunuz mesai karşılığında aldığınız ücret çok düşük neredeyse mesai parası almıyorsunuz buna karşı bir tepki olmuyor mu?

-Aslında bizde biliyoruz ama daha fazlasını vermiyorlar. Vergi iade paramızı, resmi tatil de çalıştığımız halde almamız gereken mesai paramızı alamıyoruz.

Söleşimiz sırasında söyleşiye katılmak isteyen başka genç bir işçi arkadaş yaşadığı sömürüyü birkaç cümleyle bizimle paylaşmak istediğini belirterek söyleşiye katılıyor.

Sizde bize yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

-Köyde çobandım şehre geldim koyun oldum. Sabah fabrikaya girip gece geç saatlerde eve dönüyorum. Ustalar sürekli ne yapıp ne yapmayacağımı belirlemeye çalışıyorlar ve ben size soruyorum, “koyundan ne farkımız var”!

Yapılan bunca haksızlık karşısında bir şey yapmayı düşündünüz mü? Mesela sendikalı olmak için bir girişimde buldunuz mu?

-Aslında bizde biliyoruz hakkımızın birazını bile alamadığımızı ama ne yapabiliriz ki! Sendika hakkında çok bilgim yok. Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

-Biz teşekkür ederiz.

Söleşisi sonrasında genç işçi arkadaşlarla, sendikalı olmanın ne gibi yararlar getireceği ve hak arama mücadelesinde sendikaların yardımcı oldukları üzerine biraz sohbet ettim.

Sendikalı olmanın ne olduğunu bilmeden bu tekstil işçisi arkadaşlar ve onlar gibi milyonlarcası, sömürü çarkında her gün iliklerine kadar sömürülüyorlar. Bugün coğrafyamızda milyonlarca tekstil işçisi var ve milyonlarcası örgütsüz. Bu denli sömürüyü yaşayan bir genç işçi olarak kurtuluşumuzun tek yolu devrimdedir.

Baykal'dan boş gevezelikler

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal son dönemde gündemde oldukça yer alan Ergenekon gözaltıları için her gün yeni bir açıklama yapıyor. Yaptığı açıklamalarda muhakkak bir yerinden tutarak Ergenekon örgütünü temize çıkarmaya çalışmaktadır. Ne hikmetse Ergenekon, her gün başka bir bombalama veya toplum nezdinde önemli yerleri olan kişileri katletme haberleriyle de karşımıza çıksa, yinede Baykal tarafından üstü kapalı bir şekilde sahipleniliyor. Ergenekon soruşturmasını sürekli olarak "darbe"lere benzetiyor ve gözaltına alınanları "Laik cumhuriyete inananlar ve Atatürkçüler" olarak görüp, gösteriyor. Bende bu konuda hazır yazıyorken Deniz Baykal'a yakıştırdığım "en Atatürkçü, en

Laik siyasetçi" ünvanlarını belirtmeden geçmeyeyim. Bu konuda sanırım kim senin kuşkusu yoktur! Hakkını vermek gerekir.

Geçtiğimiz günlerde Deniz Baykal'ın "Ergenekon"la ilgili yapmış olduğu bir açıklamayı oldukça ilginç buldum ve sizle paylaşmak istedim. Baykal son dönemlerdeki gözaltılarla ilgili ilginç bir benzetmede bulunmuş. Son dönemdeki gözaltıları; "Tıpkı Hitler'in 30 Haziran gecesi başlattığı, milyonlarca insanın ölümüyle sonuçlanan iktidarını pekiştirdiği dönem gibi, ya da "Büyük Temizlik" olarak adlandırılan Stalin'in 1937- 1938 yılları arasındaki uygulamaları gibi" şeklinde değerlendirmiş. "Sayın Baykal" bu seferde tarih çarpıtcılığına soyunarak Stalin'i, Hitler ile aynı kefeye koyuyor ve bununla da kalmayarak hiç bilmediği dönemi veya bilip de çarpıttığı dönemi insanlık tarihinin kara sayfaları olarak gösteriyor.

O zaman bizde birkaç kelimeyle Baykal'a cevap verelim ki, muhalefet koltuğundan ayrılmadan bize de cevap versin. Zaten laik cumhuriyeti korumak için sürekli muhalefet etmek onun biricik ve asli görevidir.

8 Mayıs 1945'te Hitler Faşizmini dünya üzerinden silen ve dünya halklarının yeniden nefes almasını sağlayan Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği, dünya

halklarına umut olmuştur. Kendisinden olmayan tüm ırkları yok etme ve dünyayı faşizmle yönetme gayesi içinde olan Hitler'i ancak Kızıl Ordu durdurabilmiştir. Yaklaşık 20 milyon komünist bu savaşta can vermiştir. Peki sadece Hitler mi Sovyetleri yıkma gayesi içindeydi? Hayır! Tüm diğer kapitalist ülkeler Sosyalizmin anayurdunu yıkmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Her türlü yolu deniyor ve fakat bir türlü başarılı olamıyordu. Sadece çevre kapitalist ülkeler değildi tabii ki sosyalizmi yıkmaya çalışan. İçte de sosyalist, komünist kılığına bürünmüş ajanlar ve hainler değişik planlar güdüyorlardı. Moskova duruşmalarında içteki düşmanları temizlemek için yapılmıştır. Ve bu duruşmalar tüm halkların gözü önünde ve dünya basınına açık yapılmıştır. Moskova duruşmalarından sadece birkaç kesit aktarmak sanırım durumu anlatmaya yeterli olacaktır.

Troçkist Valentine Olberg ile mahkeme savcısı A.Y. Vişinski arasında şöyle diyaloglar geçiyor;

- Vişinski: Alman Troçkistleriyle Alman polisi arasında ilişkiler sistematik miydi?

- Olberg: Evet sistematikti ve Troçki'nin bilgisi ve onayıyla yapılıyordu.

- Vişinski: Bunun Troçki'nin bilgisi ve onayıyla yapıldığını nereden biliyorsunuz?

- Olberg: İlişkilerden birini ben sağlıyordum. Benim ilişkim Troçki'nin direktifleriyle kurulmuştu.

Troçkinin kişisel muhafızı Efraim Dreitzer'de yapmış olduğu savunmada

aslında bir nevi yaptıklarının hesabının verilmesi gerektiğini söylemiştir.

Efraim Dreitzer: "Her birimizin siyasal önemi ve geçmişi farklıdır fakat katiller olarak burada hepimiz eşitiz. Ben, ne pahasına olursa olsun, merhamet beklememesi ya da dilememesi gerekenlerden biriyim."

Görüldüğü üzere içte de anayurdu yıkmaya çabası içerisinde olan hainler bulunmaktadır. 1937 Moskova duruşmaları dün olduğu gibi bugünde bir sürü burjuva kalemşorları tarafından çarpıtılmakta ve katliam olarak gösterilmektedir. Deniz Baykal'da bunlardan geri kalmayarak yerini almıştır. Stalin'i karalamak Stalin şahsında sosyalizmi karalamaktır. Stalin'i savunmak her türlü Marksizm düşmanı akıma karşı silah olmaktır.

Er yada geç tüm çabalarınız boşa çıkacaktır. Proletarya kendi iktidarını mutlak kuracaktır. Ve o zaman tüm halkların önünde hesap verilecektir.

Yeni Dünya Gençliği Okuru

Güney Afrika'nın Özgürlük Türküsü

Yaşadığım sürece hayatımı, Afrikalıların mücadelesine adadım. Beyaz egemenliğine karşı savaştım. Siyah egemenliğine karşı da savaştım. İnsanların eşit fırsatları paylaşarak uyum içinde yaşayacakları demokrat ve özgür toplum hayalini kurdum hep. Bu gerçekleşmesini istediğim bir idealdir. Ve Tanrı öyle uygun görürse uğruna ölmeye hazır olduğum bir amaçtır. (Nelson Mandela)

Soğuk savaşın iliklerimize kadar işlediği bir dünyada özgürlük ve devrim mücadelesi bütün dünyada olağan hızıyla sürüyordu. O tutsaklığın ezilen halklar için kader olmadığını mücadelesiyle tüm dünyaya gösterdi. O tüm baskılara karşı, yıllarca süren hapis hayatında taviz vermez duruşuyla örnek bir direniş sergiledi.

Nelson Mandela 18 Temmuz 1918'de dünyaya geldi. Xhosa dili, İngilizce, tarih ve coğrafya okudu. Bu yıllar Mandela'nın kişiliğinin ve siyasi görüşlerinin oluştuğu yıllardır. Mandela, Witwaterstrand Üniversitesinde hukuk öğrenimini ilerletmeye çalışırken profesörlerden birinin Mandela'nın yazdığı bir makaleyi eleştirmesi üzerine cevap olarak "Acaba kendisi geceleri gaz lambasının ışığında nasıl bir makale yazardı, merak ediyorum" demiş-

ti. 4 odalı bir evde 25 kişi yaşıyorlardı ve bu şartlarda elinden geleni yapmaya çalışılıyordu. Irk ayrımcılığının hat safhada olduğu Güney Afrika da, her alanda olduğu gibi eğitimde de bir ayrımcılık vardı. Beyaz çocuklarıyla siyah çocukları farklı okullara gönderiliyordu. Beyaz okullarına verilen değer siyah okullarına verilmiyordu ve beyazların okuduğu okullara siyahlarınkinden 10 misli fazla harcama yapılıyordu. Siyahlardan Mandela gibi liseye kadar okuyan öğrencilerin sayısı çok azdı. Beslenme, barınma sağlık ve daha birçok yetersizliğe rağmen Nelson, okulunu başarıyla bitirdi ve Afrika Ulusal Üniversitesi'ne başladı. Buradaki protestolara katıldı ve okuldan atıldı. Nelson okuluna dışarıdan devam etti.

2. Dünya Savaşında hükümet

İngiltere'nin yanında Nazi Almanya'sına savaş açmıştı. Savaş sırasında silah kullanmaları yasak olan siyahlar da askere alınıyordu ve ortada dolaşan demokrasi sözleri siyahları umutlandırmıştı. 1940'da ANC(Afrika Ulusal Kongresi) başkanı olan Dr. Xuma bu dönemde örgütün bozulan yapısını biraz olsun toparladı.

Mandela daha sonra, ANC ile tanıştı ve ANC'yi radikal bir kuruluş haline getirmeye çalıştı. Örgüt, komünizmi kendilerine yabancı bir ideoloji olduğu için reddediyordu. Mandela ise Asyalılar ve öteki beyaz örgütleriyle dostluk kurmaya çalışıyordu ve komünizme yabancı değildi. 1948 yılında Mandela ANC genel

sekreterliğe ve ANC gençlik birliği başkanlığına seçildi. 48'in Mayıs ayında başa gelen Afrikaner Ulusal Partisi, o zamana dek görülmemiş baskıcı yöntemler kullanacaktı. Parti iktidara gelir gelmez, beyaz seçmenlere verdiği "Apartheid" (derin ayrımcılığı ön gören yasalar) sözünü tuttu ve güney Afrika toplumunu Beyazlar, Asyalılar ve Siyahlar olarak üçe ayırdı. Irkçı yerleşim yasaları çıkarılarak siyahlar yaşadıkları yerlerin dışına sürüldü. Üç buçuk milyon kişi evlerinden, çiftliklerinden ve işyerlerinden sürüldü.

Apartheid yasaları yaşamın her alanında uygulanmaya çalışıldı. Her yerde "yalnız beyazlar" yazılı levhalar vardı. "Komünizmi Bastırma Yasası" çıkarıldı ve komünizm yanlısı olmasalar bile ırkçılığa karşı gelenler suçlanarak aforoz edildi. ANC Gençlik Birliği ANC içinde etkili olmak istiyordu. ANC 49'un sonlarında aldığı bir kararla "Hareket Programını" açıkladı. Bu program, beyazların istediği biçimde hareket etmemeyi öngörüyordu. 1 Mayıs 1950'de ANC Gençlik Birliği, komünist partinin düzenlediği greve katılmama kararı aldı. Az sayıda katılımın olduğu grevde polis ateş açarak 18 kişiyi öldürdü ve bu olay duyguları coşturdu. 26 Haziran günü yeni bir yürüyüş düzenlendi. ANC bu kez büyük destek verdi ve Mandela protestoya öncülük etti.

ANC bundan sonra diğer örgütlerle birlikte hareket etme kararı aldı. Hükümetten yeni taleplerde bulundu. Kabul edilmeyeceği bilindiği için önceden büyük bir eylem kararlaştırılmıştı ve "Meydan Okuma Hareketi" başlatıldı. Protestolar başladı ve hapishaneler tıka basa doldu.

Eylemcilerden kimileri “yalnız beyazlar” yazılı banklara oturdular. Siyah ve Asyalı insanlar postanelere “yalnız beyazlar” yazan kapılardan girdiler. Eylemciler arasında beyazlar da vardı. Mandela da tutuklandı; ancak kefalet ödeyerek serbest bırakıldı. Güney Afrika’nın birçok bölgesini dolaşarak insanları “şiddet içermeyen eylem” için örgütlemeye çalıştı.

ANC de ABD’de siyah haklarını elde etmek için mücadele eden Martin Luther King gibi Mahatma Gandhi’nin “şiddet içermeme” yöntemini benimsemişti. Bütün çabalara rağmen hem halk hem de polis şiddete başvurdu. Hükümet apartheid yasalarını daha da ağırlaştırdı ve uymayanlara akıl almaz cezalar uygulama kararı aldı. Bu nedenle eylemler durduruldu. Mandela bir yandan da siyah çocuklarına aşağılık ırk olgusunu benimsetmeye çalışan “Bantu Eğitimi” ile mücadele etmek istiyordu. ANC bir duyuru yayımlayarak okulların boykot edilmesini istedi. Boykota katılan az sayıda kişi büyük bedeller ödedi.

Eylül 1953’te otuz beş yaşındaki Mandela’ya politik yasaklar getirildi ve Johannesburg’dan çıkması yasaklandı. Bundan sonra Mandela, çalışmalarını gizlice yürüterek toplantılara katılmaya devam etti. 26 Haziran’da binlerce kişinin katıldığı bir kongrede “Özgürlük Bildirisi”ni okudu. Bildiride hükümetin vahşi olarak nitelendirdiği esasen en temel haklar olan, eşitlik, adalet, barış ve demokrasi vurgulanıyordu. 1956’da 156 kişiden biri olarak tutuklandı. Mahkeme dört buçuk yıl sürdü ve sonunda hepsi serbest bırakıldı.

Bu dönemde liderlerin tutuklu olmasından dolayı örgütler arasında ayrılıklar başladı. Mandela’nın arkadaşı Sobukwe Pan Afrika Kongresi PAC’yi kurdu. PAC, ANC’nin kölelik simgesi pasoya karşı yeterince ciddi bir hareket oluşturmadığını düşünüyordu. Sobukwe siyahlara pasolarını evde bırakarak eylem yapmalarını söyledi. 21 Mart 1960 günü eylem başladı. Johannesburg’daki Sharville kalesi civarında polis, silahsız halk üzerine ateş açtı ve 69 kişiyi öldürdü. Bunun üzerine Mandela ve diğer liderler herkesin gözü önünde pasolarını yaktılar. ANC bir haf-

ta sonra büyük bir protesto düzenledi. En fazla katılımın sağlandığı protesto bu oldu. Hükümet işlerine gitmeyen siyah insanlar karşısında sendeledi ve acil durum ilan etti. ANC ve PAC yasaklandı. Bundan sonra bu iki örgüt çalışmalarına yer altında devam etti.

Şiddet içermeyen eylem her defasında görmezden geliniyordu. Mandela üç günlük bir grev hazırladı. Grevi önceden bilen hükümet polislerimize hazır ol emri verdi. Grev engellendi. Bu Mandela’nın politikası için bir dönüm noktası oldu. Bundan sonra şiddet içermeyen başarıya ulaşma politikasının başarılı olamayacağını anlayan liderler şiddete karşı şiddetle cevap verme kararı aldılar ve bir yeraltı sabotaj programı hazırladılar. Buna Umkhonto ve Sizwe (Ulusun Mızrağı) adını verdiler.

Bu kapsamda ilk eylem 16 Aralık 1961’de yapıldı. Can değil mal hedef alınıyordu. Ve elektrik hatlarına saldırdılar. Mandela da sınırı gizlice geçerek diğer Afrika ülkelerinden yardım istedi. Bu ülkelerden vaatler alarak Güney Afrika’ya geri döndü. 1962’de yeni bir örgüt kurma hazırlığındayken şoför kılığında yakalandı. Proteria’ya götürüldü ve yargılandı. İlk olarak beş yıl cezaya çarptırılan Mandela daha sonra Sisulu’nun yakalanmasıyla ele geçen belgelere bakılarak “vahşi bir devrim” hazırlamakla suçlandı. İdamla yeniden yargılanan Mandela müebbet hapisle cezalandırıldı. Robben adasındaki hapis-haneyeye yerleştirildi.

Bundan sonra protestolar hiç dinmedi. Gösterilerde efsane lider Mandela’nın adı haykırılıyordu. Hükümet, Mandela’ya ülke dışına çıkmaması ve Transkei bölge-

sinde yaşaması koşuluyla serbest bırakma teklifinde bulundu. Ancak Mandela şartız salıverme dışındaki hiçbir serbest bırakma teklifini kabul etmeyeceğini açıklayarak kendisine yapılan birçok teklifi reddetti. Daha sonraları ülkedeki artan pretostolar sonucu 27 yıl sonra Mandela şartsız olarak tahliye edildi. Artık Mandela özgürdü. Vakit yitirmeden ANC ile hükümet arasında görüşme düzenledi. CODESA (Demokratik Güney Afrika Toplantısı) adındaki görüşmeler sonucunda siyahları ikinci sınıf vatandaş konumuna getiren (her ne kadar tam anlamıyla uygulanmasa da) yasalar kaldırıldı ve siyahlarla beyazlar eşit kabul edildi.

Türkiye’de ise 1992 yılında Uluslararası Atatürk Barış Ödülüne layık görülen Mandela bu ödülü Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinden ve TC’nin Kürt ulusuna karşı uyguladığı politikardan dolayı reddetti. 1962’de ise Lenin Barış Ödülü aldı.

Nelson Mandela tüm hayatı boyunca kendini halkının bağımsızlığına adanmıştı. Ancak mücadelesini hiçbir zaman Marksist-Leninist bir çizgiye taşıyamadı ve bu nedenle mücadelesi genellikle ezilen ulus milliyetçiliği sınırları içinde kaldı. Ancak mücadeleye olan inancı ve kararlı duruşu ile örnek bir lider olarak bütün ezilen ulusların haklı mücadelesinin de yaşayacaktır.

Unutulmamalıdır ki tüm dünya halklarının gerçek kurtuluşu ancak sosyalizmde mümkündür.

Yaşasın halkların kardeşliği!
Yaşasın devrim!

Tüm insanlığı kurtarma tarihi misyonuna sanip sınıf:

Proletarya

Modern kapitalist toplumun sınıfsal alan- da esas ürünü; sömürücü ve hakim sınıflar açısından BURJUVAZİ iken; ezilen, sömürülen sınıflar açısından da PROLETARYA 'dır. Marx ve Engels, işçi sınıfı ile proletarya kavramını birçok yerde aynı anlamda kullanmış ve içeriğini şöyle doldurmuşlardır:

“... kendilerine ait hiçbir üretim aracı- na sahip olmadıklarından, yaşamak için işgüçlerini satmak zorunda kalan modern ücretli işçiler sınıfı.”(Bkz. Marx-Engels, Komünist Manifesto, Dönüşüm Yayınları)

Üretim araçlarıyla ilişkinin toplumda sınıfları oluşturduğuna ve yaşamı nasıl etkilediğine daha önceki sayımızda değinmiş- tik. Burjuvazi, yani üretim araçlarına sahip sınıf, gelirini proletaryayı kendi hesabına çalıştırarak elde eder. Oysa proletarya gelirini, bu özel mülk olan üretim araçları (fabrikalar, tarlalar, madenler...) üzerinden işgücünü, çalışma yeteneğini satarak, yaptığı iş karşılığında oluşturur.

Yaşamak için gerekli metanın üretilme- sini ve kullanılabilir hale gelmesini sağ- layan mademki proletarya o zaman bu fedakârlığının karşılığını cömertçe alması lazım denilebilir. Fakat sorun tam da bu- radadır; üretimden gelen gelirin paylaşıl- masındadır. Özel mülkiyete dayalı kapi- talizmde geliri elde eden en çok çalışan, üreten değil, en çok üretim aracına sahip olan kesimdir.

Kapitalist toplumda çarkları döndüren kardır. Geliri elinde tutan burjuvazi oldu- ğuna göre varlığını koruyabilmek, sermaye-

sini büyütebilmek ve kapitalist rekabete da- yanabilmesi için kar elde etmek zorundadır. Burjuvazinin yüksek kar elde etmesinin ilk adımı giderlerini azaltmaktır. Bu durumda sermayedarın giderlerinden birini de eme- ğe ödenen ücret, yani işçiler oluşturduğu- na göre proletarya ile burjuvazi arasındaki zıtlığın nedeni açığa çıkmış olur. Burjuvazi varlığını koruyabilmek için kar elde etmek zorundadır. Fakat proletarya ise yaşamını devam ettirebilmek, yaşamak için ürettiği metayı satın alabilmek için bunları karşı- layacak ücrete sahip olmak zorundadır. Bu tabloyu Marx ve Engels şu şekilde gözler önüne sermektedir:

“Proletarya ve zenginlik bir zıtlıktır. On- lar böylelikle(zıtlığın iki yanı olarak) bir bütün oluştururlar. Her ikisi de özel mülki- yet dünyasının görüntüleridir...”

Özel mülkiyet, zenginlik olarak özel mül- kiyet, kendi kendini ve böylece kendi zıttı- nı, yani proletaryayı, yaşatmak, varlığını korumak zorundadır. Kendi içinde tatmin olan özel mülkiyet zıtlığın pozitif yönüdür.

Bunun tersine, proletarya da proletar- ya olarak kendi kendini ve böylelikle onu ortaya çıkaran, proletarya haline getiren kendi zıttını, yani özel mülkiyeti ortadan kaldırmak zorundadır. O, zıtlığın negatif yönüdür, onun içindeki kurdudur, çözülen ve kendi kendini çözen özel mülkiyettir.

O halde bu zıtlık içinde özel mülk sahip- leri tutucu, proletarya ise yıkıcıdır”(Kutsal Aile ya da Eleştirel Eleştirinin Eleştirisi, Marx Engels)

Burjuvazi özel mülk bölgelerinden elde ettiği büyük gelirler ile pazar alanını geniş- letmektedir. Yeni üretim bölgeleri oluşturu- r. Orta tabakalar, küçük sanayici, küçük tüccar, zanaatçı, köylü, bütün bunlar bur- juvaziye karşı rekabete dayanamaz ve tas- fiye olurlar. Yeni üretim şekilleri emeğin niteliğini de etkiler ve bu sayede gençler, kadınlar, çocuklar da üretimdeki yerleri- ni alırlar. Böylelikle ücret köleliği üzerine kurulu kapitalizmde hem toplumun üreti- me katılması en üst seviyeye çıkmış, hem de üretim araçlarının özel mülk olmasının sonuçları daha net görülmüştür. Üretimin toplumsallaşmasıyla, üretim araçları üze- rindeki özel mülkiyet arasındaki uyumsuz- luk, tarihte hiçbir dönemde görülmediği ölçüde ortaya çıkmıştır.

Bunun ötesinde Marx-Engels'in belirttiği şu durum da ortaya çıkmıştır:

“Bu güne kadarki bütün toplumlar, gör- müş olduğumuz gibi, ezen ve ezilen sınıf- ların karşıtlığı üzerine dayandırılmıştır. Ama bir sınıfı ezebilmek için, ona hiç de- ğilse kendi kölece varlığını sürdürebileceği koşulların sağlanması gerekir. Serflik döne- minde serf kendisini komün üyeliğine yük- seltmiştir, tıpkı küçük-burjuvanın, feodal mülkiyetin boyunduruğunda bir burjuva haline gelebildiği gibi. Modern emekçi ise, tersine, sanayinin gelişmesiyle yükseleceği yerde gittikçe daha çok kendi sınıfının var- lık koşullarının altına düşüyor. İşçi yoksul- laşıyor ve yoksullaşma, nüfustan ve servet- ten daha hızlı geliyor. Burjuvazinin artık toplumda egemen sınıf olarak kalacak ve kendi varlık koşullarını topluma düzenle- yici yasa olarak dayatacak durumda olma- dığı ortaya çıkıyor... Toplum, bu burjuva- zinin egemenliği altında artık yaşayamaz,

bir başka deyişle, onun varlığı toplumla ar- tık bağdaşmıyor.”(Marx-Engels, Komünist Manifesto)

“Burjuvaziye karşı karşıya duran bütün sınıflar içinde yalnızca bütün sınıflar içeri- sinde en devrimci olanı proletaryadır. Öte- ki sınıflar modern sanayi karşısında erirler ve nihayet yok olurlar, proletarya ise onun en öz ürünüdür.”

Proletaryanın kapitalist toplumdaki, onun bu toplumun “en özsel ürünü olma- sı”, “kendilerine ait güvence altına alınacak hiçbir şeyleri olmaması”, “ zincirlerinden başka kaybedecek bir şeylerinin olmama- sı” konumu, onu bu toplumdaki gerçekten, sonuna dek devrimci biricik sınıf yapma- tadır. Proletaryanın gücü üretimden gel- mektedir. Proletaryanın durması hayatın durması anlamındadır. Ve bu objektif ko- numu, ona kendi kendini kurtarmasının da ön şartı olarak **üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin tüm biçimlerini devrim- le parçalamak ve üretim araçlarını top- lumsal mülkiyete geçirme tarihi görevini yüklemektedir.**

Bu görev, aynı zamanda üretim araçla- rı ve bunun sonucunda toplumsal üretici güçler ve zenginlikler üzerinde özel mülk edinmeyi havaya uçurduğu noktada, **tüm insanlığı bu özel mülk edinmenin getir- diği tüm olumsuz sonuçlarından kurtar- ma anlamına gelen bir görevdir. Tüm in- sanlığı kurtarma görevidir.**

Peki, proletaryanın objektif konumu bu olmasına rağmen, kendisinin bile haberi olmadığı bu muazzam görevi nasıl yerine getirecektir? Proletaryanın bu görevi yer- ine getirmesi için ihtiyaç duyduğu araçlar var mıdır? Varsa nelerdir? Bunu bir sonraki sayımızda inceleyeceğiz.